A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2012. február 1-je*

„Közösségi védjegy — Törlési eljárás — Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL közösségi ábrás védjegy — Feltétlen kizáró ok — A rosszhiszeműség hiánya — A 207/2009/EK rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja”

A T-291/09. sz. ügyben,

a **Carrols Corp**. (székhelye: Dover, Delaware [Amerikai Egyesült Államok], képviseli: I. Temiño Ceniceros ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: J. Crespo Carrillo, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó a Törvényszék előtti eljárásban:

Giulio Gambettola (lakóhelye: Los Realejos [Spanyolország], képviseli: F. Brandolini Kujman ügyvéd),

az OHIM első fellebbezési tanácsának 2009. május 7-én a Carrols Corp. és Giulio Gambettola közötti törlési eljárással kapcsolatban 2009. május 7-én hozott határozata (R 632/2008-1. sz. ügy) hatályon kívül helyezése iránt benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: L. Truchot elnök, M. E. Martins Ribeiro (előadó) és H. Kanninen bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2009. július 27-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2009. november 26-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2009. november 17-én benyújtott válaszbeadványára,

a 2011. június 22-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: spanyol.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 1994. június 20-án a beavatkozó Giulio Gambettola az Oficina Española de Patentes y Marcashoz (spanyol szabadalmi és védjegyhivatal, a továbbiakban: OEPM) az alábbi spanyol ábrás védjegybejelentést nyújtotta be:

2 Ezt a védjegyet 1995. december 20-án a 1909496. lajstromszámon bejegyezték.

3 A Pollo Tropical, Inc., amelynek a felperes Carrols Corp. a jogutódja, 1994. október 21-én két védjegybejelentést tett az OEPM-nél, egyrészt a 1927280. számú POLLO TROPICAL szóvédjegyre, másrészt a 1927282. számú Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL ábrás védjegyre vonatkozóan, és az alábbi amerikai ábrás védjegyre hivatkozott, amelyet az Amerikai Egyesült Államokban 1994. április 25-én jelentettek be, és US 74516740. számon 1997. augusztus 19-én lajstromoztak:

4 E védjegybejelentéseket az OEPM 1996. január 22-én elutasította a beavatkozónak a fent hivatkozott 1909496. lajstromszámú spanyol védjegyre alapított felszólalása alapján.

5 A felperes javára 2000. június 9-én 2201552. számon lajstromozták az Egyesült Királyságban az 1999. június 30-án bejelentett, alább megjelenített Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL ábrás védjegyet a 42. osztályba tartozó vendéglátó-ipari szolgáltatások tekintetében:

6 A felperes javára továbbá 2000. június 19-én 2201543. számon lajstromozták az Egyesült Királyságban az 1999. június 30-án bejelentett POLLO TROPICAL szóvédjegyet a 42. osztályba tartozó vendéglátó-ipari szolgáltatások tekintetében.

7 2002. november 22-én a beavatkozó a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

8 A lajstromoztatni kívánt védjegy a következő ábrás megjelölés volt:

9 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 25., 41., és 43. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, az egyes osztályoknak megfelelő, következő leírással:

– 25. osztály: „Konfekcióruházat”;

– 41. osztály: „Diszkók”;

– 43. osztály: „Vendéglátó-ipari szolgáltatások (élelmezés)”.

10 A közösségi védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2003. szeptember 29-i 75/2003. számában hirdették meg. A védjegyet 2004. április 21-én lajstromozták.

11 2007. január 22-én a felperes a közösségi védjegy törlése iránti kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz, és arra hivatkozott egyrészt, hogy fennáll az összetévesztés veszélye az Egyesült Királyságban, ahol két korábbi védjeggyel rendelkezik, a 40/94 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja (jelenleg a 207/2009 rendelet 53. cikke (1) bekezdésének a) pontja) alapján, és másrészt, hogy a beavatkozó rosszhiszeműen kérte a lajstromozást, a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja (jelenleg a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja) alapján.

12 A törlési kérelmet a 40/94 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott okot illetően a fenti 5. és 6. pontban hivatkozott két egyesült királysági védjegyre alapították.

13 A 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szabályozott törlési ok vonatkozásában a törlési kérelmet többek között a fenti 3. pontban hivatkozott, US 74516740. számon lajstromozott amerikai ábrás védjegyre alapították.

14 A törlés iránti kérelem a megtámadott védjeggyel jelölt valamennyi áru és szolgáltatás ellen irányult.

15 2008. március 17-i határozatával a törlési osztály a törlési kérelmet elutasította. Amennyiben a kérelmet a 40/94 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének a) pontjára alapították, a törlési osztály azt azzal az indokkal utasította el, hogy a felperes nem terjesztett elő bizonyítékokat az Egyesült Királyságban lajstromozott korábbi jogokra vonatkozó védjegy használatát illetően a beavatkozónak a tényleges használat igazolására vonatkozó kérelme benyújtását követően. Amennyiben a kérelmet ugyanezen rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontjára alapították, a törlési osztály megállapította, hogy a felperes nem tudta bizonyítani a beavatkozó rosszhiszeműségét. A törlési osztály úgy ítélte meg, hogy az amerikai védjegybejelentés benyújtásának időpontja (1994. április 25.) és a 1909496. számú spanyol védjegybejelentés benyújtásának időpontja (1994. június 20.) közötti két hónapos különbség kizárja a rosszhiszeműséget. A törlési osztály továbbá megállapította, hogy a beavatkozó spanyol védjegye és közösségi védjegye között fennállt egyfajta folytonosság vagy „kereskedelmi röppálya”, amely ok miatt a spanyol védjegybejelentés benyújtásának időpontját figyelembe vette. A törlési osztály álláspontja szerint nem igazolták a felperes amerikai védjegyének az amerikai piacon 1991 és 1994 között, valamint 1994 és 2002 között fennálló közismertségét, valamint azt, hogy az említett közismertséget a beavatkozó tudomására hozták. A két fél közötti elektronikus levelezés 2006-ban, amelyben a

beavatkozó megszabta a közösségi védjegy eladási árát, nem jelentette rosszhiszeműségének döntő bizonyítékát. Végül a törlési osztály úgy vélte, hogy az, hogy a védjegyek azonosak, és ugyanarra az alkalmazási körre vonatkoznak, nem alapozhatott meg rosszhiszeműséget.

16 2008. április 17-én a felperes a 40/94 rendelet 57–62. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 58–64. cikke) alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a törlési osztály határozata ellen.

17 2009. május 7-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM első fellebbezési tanácsa a fellebbezést elutasította. A fellebbezési tanács elsősorban megerősítette a törlési osztály azon következtetését, amely szerint a felperes nem igazolta az Egyesült Királyságban lajstromozott korábbi védjegyek használatát. Másodsorban a fellebbezési tanács megállapította, hogy a beavatkozónak a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett állítólagos rosszhiszeműségét a felperes nem bizonyította. A fellebbezési tanács kifejtette, hogy a jogosult rosszhiszeműségének fennállását a közösségi védjegybejelentés benyújtásának időpontjában, 2002. november 22-én kell igazolni, oly módon, hogy az említett jogosultnak a spanyol védjegybejelentés benyújtásakor fennálló esetleges rosszhiszeműsége nem vehető figyelembe. A fellebbezési tanács lényegében azt állapította meg, hogy a felperes által hivatkozott bizonyítékok egyike sem tette lehetővé a beavatkozó rosszhiszeműsége fennállásának igazolását.

18 Ily módon először is a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy semmilyen olyan bizonyítékra nem hivatkoztak, amely szerint a beavatkozó tudott a felperes Egyesült Államokban végzett üzleti tevékenységéről. Továbbá a fellebbezési tanács megállapította, hogy a közösségi védjegybejelentés beavatkozó általi benyújtása csupán vendéglátó-ipari tevékenységének természetes és előrelátható üzleti fejlődése volt, mivel az említett szektorban az 1990-es évek elején üzleti tevékenységet kezdett el, 1994-ben egy sor olyan eljárást indított el, amelyek egy tagállamban a vendéglátó-ipari szektorban való üzleti tevékenység elindítására irányuló szándékát jelzik, és nyolc évvel később kérte az uniós szintű oltalmat. Ennélfogva a fellebbezési tanács arra következtetett, hogy nem értékelheti a beavatkozónak a közösségi védjegybejelentés benyújtásakor fennálló rosszhiszeműségét, azaz azt, hogy a beavatkozó tudatában volt-e annak a kárnak, amelyet a felperesnek okoz.

19 Másodszor, a fellebbezési tanács megállapította, hogy ezt a következtetést nem teheti érvénytelenné a felperes Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL védjegyének feltételezett közismertsége, mivel e közismertséget nem bizonyították.

20 A fellebbezési tanács továbbá rámutatott arra, hogy a közösségi védjegybejelentést 2003. szeptember 29-én hirdették meg, és a védjegyet 2004. június 28-án lajstromozták. Márpedig a felperes a törlési kérelmet 2007. január 22-én nyújtotta be, azaz a védjegybejelentés meghirdetése után két és fél évvel, anélkül hogy fellebbezési jogalapjaiban előadta volna azokat az indokokat, amelyek miatt ilyen sokáig várt a törlési kérelem előterjesztésével.

21 Harmadszor, a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a beavatkozó azon ismételt kérelmét illetően, hogy ötmillió amerikai dollár (USD) összegű pénzügyi ellentételezésben részesüljön, a felperes nem bizonyította, hogy a beavatkozó csalárd és spekulatív módon járt volna el a közösségi védjegybejelentés során.

22 E tekintetben a fellebbezési tanács emlékeztetett arra egyrészt, hogy a 2002-ben benyújtott védjegybejelentés csupán logikus, nemzetközi szintű kiterjesztése volt a védjegy Spanyolországban történő használatának, és másrészt, a jogvitában részt vevő felek között nem állt fenn semmilyen közvetlen vagy közvetett kapcsolat, amely a felperes védjegyének csalárd megszerzését vonta volna maga után, sem olyan tényező, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy a beavatkozó 2002 novemberében döntött a felperes védjegye vélelmezett közismertségének kihasználásáról olyannyira, hogy a fellebbezési tanács arra a következtetésre jutott, hogy ellentétes bizonyítékok hiányában a közösségi védjegy átruházásának pénzügyi ellentételezése a piac szabadságának keretébe illeszkedik.

23 Negyedszer, a szóban forgó, 42. osztályba tartozó megjelölések és szolgáltatások azonosságát illetően a fellebbezési tanács megállapította, hogy a beavatkozó rosszhiszeműsége nem vélelmezhető.

24 Ötödször, a felperes azon állítását illetően, amely szerint a beavatkozó jogtalanul sajátította ki a felperes megkülönböztető megjelölését, a fellebbezési tanács rámutatott arra, hogy valószínű, hogy a felperes inkább a közösségi védjegy részére történő átruházását, mintsem törlését kéri, viszont az említett eljárást kizárólag a nemzeti bíróság előtt lehet indítani, ha nem áll fenn a 207/2009 rendelet 18. cikkében szabályozott esetek egyike sem.

A felek kérelmei

25 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a jelen keresetet és mellékleteit nyilvánítsa elfogadhatónak;

– helyezze hatályon kívül a fellebbezési tanács határozatát annyiban, amennyiben a fellebbezési tanács nem törölte a megtámadott védjegyet a 207/2009 tanácsi rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

26 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

27 A beavatkozó azt kéri, hogy a Törvényszék:

– adjon helyt válaszbeadványának annak valamennyi mellékletével, valamint a megfelelő másolatokkal együtt;

– adjon helyt a felajánlott bizonyítékfelvételnek;

– utasítsa el a megtámadott határozattal szembeni keresetet, és tartsa fenn hatályában a megtámadott határozatot;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

A felperes és a beavatkozó által a Törvényszék elé terjesztett mellékletek elfogadhatóságáról

28 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék nyilvánítsa a keresetlevél mellékleteit elfogadhatóknak. A beavatkozó azáltal, hogy azt kéri, hogy a Törvényszék adjon helyt a válaszbeadványához csatolt valamennyi mellékletnek, lényegében szintén e mellékletek elfogadhatónak nyilvánítását kéri.

29 A tárgyaláson azonban a Törvényszék egyik kérdésére adott válaszában mind az OHIM, mind a beavatkozó a keresetlevél 5. mellékletének elfogadhatatlanságára hivatkozott, amely egyrészt a beavatkozó honlapja új oldalainak másolatát, és másrészt egy „notario” által készített, a

1909496. számon lajstromozott spanyol védjegy beavatkozó általi használatára vonatkozó tanúsítványt tartalmaz, azzal az indokkal, hogy az említett mellékletet az OHIM előtti igazgatási eljárásban nem nyújtották be.

30 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 65. cikke értelmében a Törvényszékhez benyújtott keresetek az OHIM fellebbezési tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányulnak. Ennélfogva a Törvényszéknek nem az a feladata, hogy az első ízben előtte benyújtott bizonyítékok fényében újból megvizsgálja a tényállási elemeket (a Törvényszék T-128/01. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM [Calandre] ügyben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-701. o.] 18. pontja, valamint a T-407/08. sz., MIP Metro kontra OHIM - CBT Comunicación Multimedia [Metromeet] ügyben 2010. június 25-én hozott ítéletének [EBHT 2010., II-2781. o.] 16. pontja; lásd továbbá ebben az értelemben a Bíróság C-16/06. P. sz., Les Éditions Albert René kontra OHIM ügyben 2008. december 18-án hozott ítéletének [EBHT 2008., I-10053. o.] 144. pontját).

31 A fenti 30. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy kizárólag az OHIM előtti igazgatási eljárásban benyújtott iratok elfogadhatók.

32 Márpedig mivel - amint egyébként a tárgyalás során a felperes is elismerte - a keresetlevél 5. mellékletét az OHIM előtti igazgatási eljárásban nem terjesztették elő, azt elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

33 Továbbá meg kell jegyezni azt, hogy a beavatkozó válaszbeadványának 15. mellékletében benyújtotta az Audiencia Provincial de Las Palmas de Gran Canaria (Las Palmas de Gran Canaria-i tartományi bíróság) 2009. szeptember 18-i - tehát a megtámadott határozatnál későbbi - ítéletét, amely helybenhagyja a Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Las Palmas de Gran Canaria (Las Palmas de Gran Canaria-i 1. sz. kereskedelmi bíróság) 2008. április 24-i ítéletét, amely elutasította a felperes által a beavatkozó 1909496. számon lajstromozott spanyol védjegyével szemben benyújtott törlési kérelmet.

34 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a nemzeti bíróságok határozatait – jóllehet ilyenekre nem hivatkoztak az OHIM előtti eljárás során – elfogadhatónak nyilvánították (lásd a Törvényszék T-346/04. sz., Sadas kontra OHIM - LTJ Diffusion [ARTHUR ET FELICIE] ügyben 2005. november 24-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4891. o.] 20. pontját, a T-29/04. sz., Castellblanch kontra OHIM - Champagne Roederer [CRISTAL CASTELLBLANCH] ügyben 2005. december 8-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-5309. o.] 16. pontját és a T-277/04. sz., Vitakraft-Werke Wührmann kontra OHIM - Johnson's Veterinary Products [VITACOAT] ügyben 2006. július 12-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-2211. o.] 69–71. pontját).

35 A mint a fenti 34. pontban hivatkozott VITACOAT ügyben hozott ítélet 71. pontjában megállapításra került, sem a feleket, sem magát a Törvényszéket nem akadályozza semmi abban, hogy az uniós jog értelmezése során az uniós, nemzeti vagy nemzetközi ítélkezési gyakorlatból merítsen. Ebből az következik, hogy a félnek lehetősége kell legyen arra, hogy a nemzeti bíróságok határozataira első ízben a Törvényszék előtt hivatkozzon, mivel a fellebbezési tanácsnak nem azt róják fel, hogy nem vett figyelembe bizonyos, egy adott nemzeti határozatban szereplő tényeket, hanem azt, hogy megsértette a 207/2009 rendelet valamely rendelkezését, és ezen jogalap alátámasztására az ítélkezési gyakorlatra hivatkozik.

36 A fenti megfontolásokra tekintettel a beavatkozó válaszbeadványának 15. mellékletét elfogadhatónak kell nyilvánítani.

37 A fenti 28. pontban szereplő többi mellékletet illetően rá kell mutatni arra, hogy e mellékletek Törvényszék előtti eljárási szakaszban történő előterjesztésének alátámasztására a felperes és a beavatkozó által hivatkozott indokok hiányában, valamint a fenti 30. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel e mellékleteket elfogadhatatlannak kell nyilvánítani annyiban, amennyiben nem

szerepelnek az OHIM előtti eljárás aktájában (lásd e tekintetben a Törvényszék T-21/07. sz., L'Oréal kontra OHIM – Spa Monopole [SPALINE] ügyben 2009. március 25-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 14. pontját).

Az ügy érdeméről

38 A felperes egyetlen – a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított – jogalapra hivatkozik, amennyiben a beavatkozó rosszhiszemű volt a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtásakor.

39 A megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelmének alátámasztására a felperes arra hivatkozik, először, hogy a fellebbezési tanács tévesen következtetett vélelem útján arra, hogy a közösségi védjegy indokolt volt annyiban, amennyiben a beavatkozó tevékenysége kiterjesztésének „szokásos fejlődése" volt, azt feltételezve így, hogy fennállt a használatra vonatkozó szándék, ami ellentétes az alábbi bizonyítékokkal: a beavatkozó kísérlete 2005 óta többször is jogainak a felperes részére túlzott összegekért történő eladására, egyetlen pizzéria birtoklása egy kanári-szigeteki (Spanyolország) faluban, amely 1990 óta változatlan állapotban van, és Pizzeria Giulio cégnév alatt működik, az értékesítés kiterjesztésének vagy nemzetközi szintre emelésének megvalósítására jogi szempontból megfelelő szerkezet hiánya, az, hogy a húsz év alatt egyetlen fióktelepet sem nyitott, valamint a Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL védjegy fiktív használatának megvalósítása a „www.pollotropicaleuropa.com" doménnév alatt.

40 Másodszor, a felperes arra hivatkozik, hogy az US 74516740. lajstromszámú amerikai védjegyről való előzetes tudomásra vonatkozó bizonyíték állítólagos hiányának megállapítása az Európai Unióban való terjeszkedésének akadályát képezi annyiban, amennyiben – jóllehet több mint tíz országban több mint száz létesítménnyel rendelkezik – e terjeszkedést a beavatkozó számára biztosított kizárólagos jog meggátolja.

41 Harmadszor pontatlan azt állítani, amint a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 33. pontjában tette, hogy nem állt fenn versenyhelyzet az OHIM előtti igazgatási eljárásban részt vevő két fél között, noha ilyen viszony 1994-ben fennállt, attól fogva, hogy a felperes 1927280. és 1927282. számú spanyol védjegybejelentéseit a beavatkozó 1909496. számon lajstromozott, két hónappal előbb benyújtott spanyol védjegyére tekintettel elutasították.

42 Negyedszer, a felperes szükségesnek véli a beavatkozó rosszhiszeműsége fennállása vagy annak hiánya megállapítása céljából az alábbi szempontok vizsgálatát: a színes összetett megjelölések teljes azonossága, az az idő, ami a felperes egyesült államokbeli bejelentése (az 1994. április 25-én bejelentett US 74516740. számon lajstromozott amerikai ábrás védjegy, amelynek első használata 1991. szeptember 13-ra nyúlik vissza) és a beavatkozó által 1994. június 20-án benyújtott 1909496. számon lajstromozott spanyol ábrás védjegy bejelentése között eltelt, az említett amerikai védjegynek a vendéglátó-ipari szektorban való közismertsége, a felperes és a beavatkozó között korábban fennállt kapcsolatok, valamint a beavatkozó által kért túlzott pénzügyi ellentételezés.

43 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja előírja, hogy a közösségi védjegyet az OHIM-hoz benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján törölni kell, ha a megjelölést rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

44 A 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplő „rosszhiszeműség" fogalmát – amint azt Sharpston főtanácsnok a Bíróság C-529/07. sz. Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben 2009. június 11-én hozott ítéletének (EBHT 2009., I-4893. o.) alapjául szolgáló ügyre vonatkozó indítványában megállapította – a jogi szabályozás nem definiálja, nem határolja körül és semmilyen módon nem írja le.

45 A Bíróság, amelyhez az említett rendelkezés értelmezése iránti előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel fordultak, a fenti 44. pontban hivatkozott Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben hozott ítéletében pontosította a „rosszhiszeműség” fogalmát.

46 Az említett ügy egy olyan védjegybitorlási perre vonatkozott, amelyet a Svájcban letelepedett Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG (a továbbiakban: Lindt) – amely javára 2000-ben lajstromoztak egy aranyszínű csokoládényulat ábrázoló térbeli védjegyet, amely csokoládényulat az 50-es évek óta, Ausztriában pedig 1994-től kezdve forgalmazott – indított egyik, Ausztriában letelepedett versenytársa ellen, aki 1962-től egy ugyancsak csokoládényulat ábrázoló megjelölést forgalmaz. Az említett versenytárs viszontkeresetben kérte a Lindt által lajstromoztatott védjegy törlését azzal az indokkal, hogy a Lindt a megjelölést rosszhiszeműen jelentette be lajstromozásra. A Bíróság tehát úgy ítélte meg, hogy azon esetről kell határozatot hoznia, amelyben a lajstromozási kérelem benyújtása időpontjában több gyártó használt a piacon a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz hasonló megjelöléseket azonos vagy a megtévesztésig hasonló termékek vonatkozásában (a fenti 44. pontban hivatkozott Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben hozott ítélet 36. pontja).

47 A Bíróság a fenti 44. pontban hivatkozott Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben hozott ítélet 35. pontjában mindenekelőtt úgy ítélte meg, hogy a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjából következik, hogy a rosszhiszeműség megvalósulásának megítélése szempontjából a lajstromozási kérelem érintett által történő benyújtásának időpontja bír jelentőséggel.

48 Először is, a Bíróság ugyanezen ítélet 37. pontjában kifejtette, hogy a bejelentőnek a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett rosszhiszeműségét átfogóan, az eset valamennyi releváns tényezőjét figyelembe véve kell megítélni.

49 Másodsorban, az eléje terjesztett előzetes döntéshozatali kérdésekben említett tényezőkre utalva a Bíróság a fenti 44. pontban hivatkozott Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben hozott ítélet 39. pontjában megállapította, először, hogy annak vélelmezése, hogy a bejelentő tudomással bírt a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölésnek azonos vagy a megtévesztésig hasonló termék vonatkozásában történő, harmadik fél általi használatáról, többek között e használatnak az érintett gazdasági ágazatban való általános ismertségéből is eredhetett, és ezen ismertségre különösen az említett használat időtartamából lehet következtetni. Ugyanis minél régebbi e használat, annál valószínűbb, hogy a bejelentőnek a lajstromozási kérelem benyújtása időpontjában tudomása volt a harmadik felek által használt ilyen megjelölésről.

50 Másodszor, a Bíróság a fenti 44. pontban hivatkozott Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben hozott ítélet 40. pontjában hozzátette, hogy meg kell mindazonáltal állapítani, hogy a bejelentő rosszhiszeműségének megállapításához önmagában nem elegendő azon körülmény megvalósulása, hogy a bejelentő tudja vagy tudnia kell, hogy harmadik személy legalább egy tagállamban régóta használ azonos vagy hasonló megjelölést a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz a megtévesztésig hasonló termék vonatkozásában. Az említett ítélet 41. és 42. pontja szerint ugyanis figyelembe kell venni a bejelentőnek a releváns időpontban fennálló szándékát, amely olyan szubjektív elem, amelyet az eset objektív körülményeire tekintettel kell meghatározni.

51 Ily módon a harmadik félnek valamely termék forgalmazásában való megakadályozására irányuló szándék bizonyos körülmények között a bejelentő rosszhiszeműségének jellemzője lehet (a fenti 44. pontban hivatkozott Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben hozott ítélet 43. pontja).

52 E helyzet valósul meg különösen akkor, ha a bejelentő a használat szándéka nélkül, kizárólag annak érdekében kérte valamely megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozását, hogy valamely harmadik felet a piacra lépésben megakadályozzon (a fenti 44. pontban hivatkozott Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben hozott ítélet 44. pontja).

53 Harmadszor, a Bíróság úgy vélte, hogy a bejelentő rosszhiszeműségének megítélése szempontjából az egyik releváns tényező az a körülmény, hogy a harmadik fél régóta használ valamely megjelölést a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz a megtévesztésig hasonló termék vonatkozásában, és e megjelölés bizonyos szintű jogi védelmet élvez (a fenti 44. pontban hivatkozott Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben hozott ítélet 46. pontja). Azonban egy közösségi védjegy lajstromozása még ilyen esetben sem értelmezhető úgy, mint amely rosszhiszeműen történt többek között akkor, ha a bejelentő a lajstromozási kérelem benyújtásakor tudja, hogy a piacon újonnan megjelent harmadik fél az említett megjelölés ábrázolásának másolásával megkísérel abból hasznot húzni, ami a bejelentőt arra indítja, hogy az ábrázolás használatának megakadályozása érdekében lajstromoztassa e megjelölést (a fenti 44. pontban hivatkozott Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben hozott ítélet 48. és 49. pontja).

54 Negyedszer, a Bíróság a fenti 44. pontban hivatkozott Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben hozott ítélet 51. pontjában úgy ítélte meg, hogy a bejelentő rosszhiszeműségének megítélése céljából a megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránt előterjesztett kérelem benyújtása időpontjában élvezett közismertség foka is figyelembe vehető. A Bíróság szerint a közismertség ilyen foka pontosan igazolhatja a bejelentő azon érdekét, hogy megjelölésének kiterjedtebb jogi védelmet biztosítson.

55 A megtámadott határozat jogszerűségét különösen a fenti megfontolások fényében, és azzal a feltétellel kell megvizsgálni, hogy e megfontolások a jelen ügyre vonatkoznak, annyiban, amennyiben a fellebbezési tanács a beavatkozónak a lajstromozási kérelem benyújtásakor fennálló rosszhiszeműségének hiányára következtetett.

56 Először is meg kell állapítani – amint a fenti 44. pontban hivatkozott Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben hozott ítélet 35. pontjából kitűnik, és amint arra a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 26. pontjában helyesen rámutatott –, hogy a beavatkozó rosszhiszeműségének fennállását a lajstromozási kérelem benyújtásakor, azaz 2002. november 22-én kell igazolni.

57 A jelen ügy körülményei azonban a fellebbezési tanácsot az említett időpontot megelőző körülmények megvizsgálására késztették, mivel a közösségi védjegybejelentés beavatkozó általi benyújtására egy korábbi azonos nemzeti védjegy lajstromozását követően került sor.

58 Amint a törlési osztály helyesen rámutatott, a beavatkozó spanyol védjegye és közösségi védjegye között fennáll egyfajta folytonosság vagy „kereskedelmi röppálya”, amely okból a spanyol védjegybejelentés benyújtásának időpontját is figyelembe kell venni.

59 Igaz ugyan, hogy úgy tűnik, a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 26. pontjában nem vette figyelembe a korábbi nemzeti védjegybejelentés benyújtásának időpontját, és azt állapította meg, hogy „a fellebbezési tanács nem fogja vizsgálni a [beavatkozónak] a spanyol védjegybejelentések benyújtásakor fennálló rosszhiszeműségét vagy jóhiszeműségét nemcsak azért, mert e védjegybejelentésekre nyolc éve került sor, hanem azért sem, mivel olyan kérdésről van szó, amely kizárólag a nemzeti bíróság, nevezetesen a spanyol bíróság hatáskörébe tartozik”.

60 Azáltal azonban, hogy a megtámadott határozat 27. pontjában megállapította, „hogy a közösségi védjegybejelentésnek [a beavatkozó] által 2002-ben történő benyújtása csupán vendéglátó-ipari tevékenységének természetes és előrelátható üzleti fejlődése volt”, a fellebbezési tanács szükségszerűen vizsgálta az említett védjegybejelentést megelőző körülményeket.

61 Márpedig az akta egyetlen iratából sem tűnik ki, hogy a beavatkozónak az amerikai védjegyről való tudomása vélelmezhető lenne annyiban, amennyiben egyrészt e védjegy nem egy tagállamban, hanem egy harmadik országban került lajstromozásra, és másrészt a spanyol védjegybejelentés, azaz 1994. június 20., valamint az amerikai védjegybejelentés, azaz 1994. április 25. között csupán két hónapos időtartam telt el. Még ha figyelembe is kell venni az amerikai védjegy első ízben való használatának

időpontját, úgymint 1991. szeptember 13-át, eltelt egy három és fél éves időtartam, de e tény önmagában a védjegy földrajzi helyzetére tekintettel mindenesetre nem elegendő ahhoz, hogy lehetővé tegye annak vélelmezését, hogy a beavatkozó a spanyol védjegybejelentés benyújtásának időpontjában tudomással bírt az említett védjegyről. Ily módon egy vagy több étterem nyitását Floridában (Egyesült Államok) vagy más dél-amerikai államban önmagában nem lehet úgy tekinteni, mint amely bizonyítja a beavatkozónak az amerikai védjegy korábbi használatáról való tudomását.

62 A felperes nem nyújtott be a szóbeli szakasz során semmilyen olyan bizonyítékot, amely lehetővé teszi annak vélelmezését, hogy a beavatkozónak tudnia kellett az említett védjegyről.

63 Arra kell tehát következtetni, hogy ha 2002. november 22-én a beavatkozó tudomással bírt egy másik jog fennállásáról, ez az a jog volt, amelynek ő maga volt a jogosultja, azaz a 1909496. lajstromszámú spanyol védjegy.

64 Másodszor a felperes vitatja a megtámadott határozat 27. pontjában szereplő azon megállapítást, amely szerint „a jelen ügyben ismertetett tényállásból kitűnik, hogy a közösségi védjegybejelentésnek [a beavatkozó] által 2002-ben történő benyújtása csupán vendéglátó-ipari tevékenységének természetes és előrelátható üzleti fejlődése volt”, és amely szerint „konkrétan nem vitatott, hogy [a beavatkozó] a vendéglátó-ipari szektorban az 1990-es évek elején üzleti tevékenységet kezdett el, 1994-ben egy sor olyan eljárást indított el, amelyek egy tagállamban a vendéglátó-ipari szektorban való üzleti tevékenység elindítására irányuló szándékát jelzik, és nyolc évvel később kéri az uniós szintű oltalmat, amely következésképpen kereskedelmi röppályát határoz meg a vendéglátó-ipari szektorban”.

65 Kétségkívül, noha nem vitatott az, hogy 1994-ben a felperesnek a fenti 3. pontban hivatkozott spanyol védjegybejelentéseivel szembeni eljárást indítottak az OEPM előtt, az OHIM nem pontosította a tárgyalás során a beavatkozó által 1994-ben elindított különböző eljárásokat, amelyek egy tagállamban a vendéglátó-ipari szektorban való üzleti tevékenységének elindítására irányuló szándékát jelzik, amely eljárásokra a megtámadott határozat látszólag hivatkozik.

66 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a beavatkozónak a spanyol védjegy 1994. június 20-i lajstromozását követően történő üzleti terjeszkedése hiánya ellenére az iratokból kitűnik, hogy 2006. június 9-én, azaz a közösségi védjeggyel szembeni törlési kérelem 2007. január 22-i benyújtását megelőzően a beavatkozó a Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL védjegyre vonatkozó használati szerződést írt alá (lásd ezzel szemben a fenti 44. pontban hivatkozott Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyben hozott ítélet 44. pontját).

67 Bár a beavatkozónak a tárgyalás során tett pontosításai szerint e szerződést nem teljesítették, megállapítható az, hogy az említett szerződés a beavatkozónak az üzleti tevékenysége fejlesztésére irányuló szándékát jelzi.

68 Harmadszor, a korábbi amerikai védjegy közismertségét illetően a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 28. pontjában a közismertséget, a jóhírnévvel – a közismertség fogalmával rokon fogalommal, amely az ipari tulajdon oltalmára létesült, felülvizsgált és módosított 1883. március 20-i Párizsi Uniós Egyezményben szerepel – kapcsolatos uniós ítélkezési gyakorlatban szereplő szempontokra tekintettel megvizsgálta (a Bíróság C-328/06. sz. Nieto Nuño ügyben 2007. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-10093. o.] 17. pontja).

69 Az ítélkezési gyakorlat szerint a „jóhírnév” fogalma azt feltételezi, hogy az érintett vásárlóközönség bizonyos mértékben ismeri a védjegyet. Egyebekben a közösségi védjegy vonatkozásában a Törvényszék emlékeztetett arra, hogy az érintett vásárlóközönség a szóban forgó védjeggyel érintett vásárlóközönség, azaz a forgalmazott árutól vagy szolgáltatástól függően vagy a széles vásárlóközönség, vagy egy speciálisabb vásárlóközönség, például egy adott szakmai kör. Nem lehet feltételül szabni azt, hogy az említett védjegyet az így meghatározott vásárlóközönség százalékban megadott hányadának ismernie kell. Az ismertség megkövetelt mértékét elértnek kell tekinteni, ha a szóban forgó védjegyet

az azzal jelölt árukkal vagy szolgáltatásokkal érintett vásárlóközönség jelentős része ismeri. E feltétel vizsgálata során az ügy valamennyi releváns elemét figyelembe kell venni, különösen a védjegy piaci részesedését, a védjegyhasználat intenzitását, földrajzi kiterjedtségét és tartamát, valamint a vállalkozás által a védjegy reklámozására fordított összegek nagyságát (lásd e tekintetben a Bíróság C-301/07. sz. PAGO International ügyben 2009. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 2009., I-9429. o.] 21–27. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

70 A jelen esetben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 28. pontjában az alábbi megállapításokat tette:

„A korábbi következtetésen nem változtathat a »Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL« védjegy vélelmezett közismertsége, mivel azt nem bizonyították. Az, hogy több olyan létesítmény létezik, amely feltünteti az említett védjegyet, hogy előterjesztettek minimális reklámozási tevékenységre és a forgalomra vonatkozó iratokat, valamint, hogy a szóban forgó védjegyre történő hivatkozások megtalálhatók egy a Google segítségével végzett kutatással, nem jelenti azt, hogy a védjegy az említett országokban közismert lenne. Például egyetlen olyan iratot sem nyújtottak be, amely alátámasztja a védjegy piaci részesedését azokban az országokban, amelyekben a közismertségét állítják, vagy a Carrols Corporation által a védjegy reklámozása érdekében megvalósított beruházások nagyságát. Továbbá semmilyen harmadik személytől származó, az említett közismertséget igazoló igazolást nem terjesztettek elő, stb. Ezenkívül nem nyújtottak be olyan iratot sem, amely bizonyítja, hogy G. Gambettola tudomással bírt a kérelmező vendéglátó-ipari szolgáltatásainak létéről és azok közismertségéről.”

71 A felperes előterjesztett USD-ben kifejezett számadatokat, amelyek egy fejléc nélküli különálló lapon olyan lista formájában szerepelnek, amely számos étterem megnyitásának időpontját tartalmazza, továbbá a Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL védjegyre vonatkozó számos újságban megjelent hirdetések másolatait, amely újságok közül kettő 1997. februári (az *Horizonte-ban*) és 1997. májusi (az *El Nuevo Impactóban*), a többi 2006-ból való. A felperes ezenkívül menük másolatait, éttermek fényképeit, valamint reklámanyagot nyújtott be.

72 A szóbeli szakasz során a felperes olyan iratokat is benyújtott, amelyek a Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL védjeggyel ellátott éttermek és más típusú éttermek közötti összehasonlításokat tartalmaznak, amelyek különálló lapon egyszerű grafikonok formájában szerepelnek, és amelyek nem egy könyvelő vagy könyvvizsgáló irodától származnak.

73 Emlékeztetni kell arra, hogy az aktához mellékelt, magától a vállalkozástól származó iratok bizonyító erejét illetően a Törvényszék a T-303/03. sz., Lidl Stiftung kontra OHIM - REWE-Zentral (Salvita) ügyben 2005. június 7-én hozott ítéletének (EBHT 2005., II-1917. o.) 42. pontjában úgy határozott, hogy valamely irat bizonyító erejének megítélésekor mindenekelőtt a benne foglalt információ valószínűségét kell vizsgálni. A Törvényszék hozzátette, hogy különösen az irat eredetét, készítésének körülményeit, címzettjét kell figyelembe venni, valamint hogy tartalma alapján értelmesnek és hitelesnek tűnik-e. Az említett ítélet 43. pontjában a Törvényszék megállapította azt, hogy az OHIM előtti eljárásban nem terjesztettek elő olyan további elemeket, amelyek alátámasztották volna a megerősített nyilatkozatban, valamint a forgalmazott árukra vonatkozó táblázatos felsorolásban foglalt számadatokat.

74 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy – még ha figyelembe is vesszük a nem az eljárás nyelvén készült iratokat, amit a beavatkozó vitat – az amerikai védjegy közismertségét nem lehet bizonyítani tekintettel arra, hogy a számadatok egy egyszerű különálló lapon szerepelnek, és az egyéb iratokon nem szerepel dátum. Továbbá pusztán menük, éttermek fényképei, grafikonok vagy reklámanyagok, amelyek nem támasztanak alá semmilyen kézzelfogható és meghatározott iratot, önállóan nem képezhetik az amerikai védjegy állítólagos közismertségének bizonyítékát.

75 A felperes érvelése alátámasztására sem a védjegy piaci részesedését említő iratot, sem olyan iratot, amely a használat intenzitását, valamint a beruházások nagyságát bizonyítja, sem pedig az említett közismertségre vonatkozó, harmadik személytől származó bizonyítványt nem nyújtott be (lásd, analógia útján, a Bíróság C-375/97. sz. General Motors ügyben 1999. szeptember 14-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-5421. o.] 27. pontját).

76 Végül a közösségi védjegybejelentés időpontjánál későbbi iratok figyelembevételét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK tanácsi rendeletre (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) vonatkozóan a Bíróság a védjegy tényleges használatának igazolásával kapcsolatban a C-259/02. sz. La Mer Technology ügyben 2004. január 27-én hozott végzés (EBHT 2004., I-1159. o.) 30. és 31. pontjában úgy határozott, hogy ezen irányelv a védjegy „tényleges használatának” minősítést csupán azon körülmények figyelembevételétől teszi függővé, amelyek a releváns időszakban szerepet játszottak, amelyek tehát megelőzték a használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtását. Az irányelv azonban nem zárja ki kifejezetten azt, hogy a használat releváns időszakban való ténylegességének értékelése során adott esetben figyelembe vegyenek olyan esetleges körülményeket, amelyek az említett benyújtást követően játszottak szerepet. Ilyen körülmények lehetővé tehetik a releváns időszakban való védjegyhasználat terjedelmének, valamint – ugyanebben az időszakban – a jogosult valódi szándékainak megerősítését vagy jobb értékelését. Ezen ítélkezési gyakorlatot vette át a 40/94 rendeletre vonatkozóan többek között a Törvényszék T-325/06. sz., Boston Scientific kontra OHIM – Terumo (CAPIO) ügyben 2008. szeptember 10-i ítéletének (az EBHT-ban nem tették közzé) 38. pontja, amely ítélkezési gyakorlatot a 207/2009 rendeletre vonatkozóan is alkalmazni kell.

77 Meg kell állapítani e tekintetben, hogy, még ha feltételezzük is, hogy egy védjegy közismertségére vonatkozó bizonyíték megállapítása során későbbi iratok is figyelembe vehetők, az amerikai védjegy közismertségét nem lehet kizárólag folyóiratokban megjelent reklámokra alapítani, mivel ezek önmagukban elégtelenek, és nem támasztanak alá egyetlen más releváns tényt sem.

78 Következésképpen a törlési osztály és a fellebbezési tanács által tett megállapításokhoz hasonlóan arra kell következtetni, hogy a felperes által az OHIM elé terjesztett adatok elégtelenek az amerikai védjegynek úgy a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtása időpontjában, mint a spanyol védjegybejelentés időpontjában fennálló közismertségének igazolására.

79 Negyedszer, az akta egyetlen iratából sem tűnik ki, hogy a beavatkozónak a védjegybejelentés benyújtásakor egyáltalán nem állt szándékában a védjegyet használni, és a közösségi védjegybejelentés benyújtását a beavatkozó azon szándéka indokolta volna, hogy megakadályozza a felperest termékei forgalmazásában. Nem volt ugyanis kielégítő módon bizonyított az, hogy a beavatkozó nem használta Spanyolországban azt a védjegyet, amelynek jogosultja, és nem tett lépéseket védjegyének az Európai Unió területén történő fejlesztése érdekében.

80 Ezzel szemben noha a felperes két – a vitatott védjeggyel azonos – védjegyet lajstromoztatott az Egyesült Királyságban (lásd a fenti 12. pontot), nem vitatott az, hogy a felperes nem tudta bizonyítani sem a törlési osztály, sem a fellebbezési tanács előtt e két védjegy tényleges használatát, amely megállapítást egyébként a jelen eljárásban sem vitatták.

81 Következésképpen a fellebbezési tanács jogosan állapíthatta meg a megtámadott határozat 18. pontjában a felperes által az Egyesült Királyságban lajstromoztatott védjegyek használatára vonatkozó mindennemű irat hiányára tekintettel azt, hogy a felperes, és nem a beavatkozó az, akinek nem állt szándékában használni az említett védjegyeket, amelyeket mégis lajstromoztatott.

82 A felperes által e tekintetben adott magyarázatok sem meggyőzőek.

83 Jóllehet ugyanis a felperes azt, hogy nem használta védjegyeit az Egyesült Királyságban, azzal hozza összefüggésbe, hogy a beavatkozó használta e védjegyet Spanyolországban, és szerette volna megoldani a beavatkozóval a jogvitát védjegyeinek használata előtt, meg kell állapítani azt, hogy a felperes 2007. január 22-ig várt a beavatkozó közösségi védjegyének törlése iránti kérelemmel, noha az említett védjegyet 2003. szeptember 29-én közzétették.

84 A felperes továbbá azt, hogy nem használta védjegyeit az Egyesült Királyságban, nem hozhatja összefüggésbe azzal – amint azt keresetlevelében megjegyzi –, hogy a beavatkozó a nemzeti védjegy révén megakadályozná a felperesnek különösen az Egyesült Királyságban való terjeszkedését. Amint ugyanis az OHIM irataiban megjegyezte, kétséges az, hogy egy kanári-szigeteki faluban lévő kis pizzéria tulajdonosa nemzeti védjegye révén meg tudná bénítani a felperesnek az Európai Unió többi részében való terjeszkedését, legalábbis a korábbi spanyol védjegybejelentés benyújtásáig. Nem állapítható meg az, hogy a védjegyek Egyesült Királyságban történő használatának hiányát a spanyol védjegy léte okozza.

85 Ötödször, amint a megtámadott határozat 33. pontjából kitűnik, a felperes nem igazolta, sőt nem is állította azt, hogy a megtámadott védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtása előtt közvetlen vagy közvetett kapcsolat állt fenn a jogvitában részt vevő felek között, amely alátámasztaná a beavatkozó rosszhiszeműségét.

86 Nem vitatott az, hogy a közösségi védjegy lajstromozását megelőzően a felperes és a beavatkozó kapcsolatban álltak egymással, de e kapcsolatot a beavatkozónak a saját védjegyével azonos vagy ahhoz hasonló védjegyeknek a felperes javára Spanyolországban történő lajstromozásával szembeni, korábbi spanyol jogára alapított felszólalása indokolta, és nem alapozza meg a beavatkozó állítólagos rosszhiszeműségét.

87 Mindazonáltal nem bizonyított, és nem is állították azt, hogy a beavatkozó bármilyen szerződéses viszonyban állt volna a felperessel a spanyol védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtása előtt.

88 Hatodszor, a beavatkozónak a közösségi védjegy átruházása fejében ötmillió USD összegű pénzügyi ellentételezésre irányuló, felperesnek tett javaslata, bármilyen jelentős mértékű legyen is, a jelen esetben önmagában nem teheti nyilvánvalóvá a beavatkozónak a megtámadott védjegybejelentés benyújtásakor fennálló rosszhiszeműségét.

89 Minden egyéb bizonyíték hiányában ugyanis, és bár ezen ellentételezés iránti igény aránytalannak tűnik a korábbi spanyol védjegy fejlődésére tekintettel, nem lehet arra következtetni, hogy a beavatkozó a közösségi védjegybejelentés benyújtásakor rosszhiszemű volt.

90 Végül a szóban forgó megjelölések azonosságát illetően minden egyéb releváns bizonyíték hiányában az nem bizonyíthatja a beavatkozó rosszhiszeműségét.

91 A fentiek összességéből az következik, hogy az egyetlen jogalapot, és következésképpen a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

92 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, ezért az OHIM és a beavatkozó kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Carrols Corp.-t kötelezi a költségek viselésére.

Truchot Martins Ribeiro Kanninen

Kihirdetve Luxembourgban, a 2012. február 1-jei nyilvános ülésen.

Aláírások